

Історія Ольги Алчієвої, учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини» 2025 року, в номінації «Серце, що дарує родину»

Ольга Алчієва - звичайна жінка. Така ж, як і ті, повз яких ми проходимо кожен день. Але не спішіть з висновками...

Маленька Оля з'явилася на світ у колоритному грецькому селі Комар на Донеччині (нині – це «столиця» Комарської громади). З малечку була веселою, товариською дівчинкою. Закінчивши Комарську школу, одразу поїхала до міста Донецьк, де навчалася і тривалий час працювала. У 2012 році вирішила повернутися до рідного краю, немов би відчула майбутні «потрясіння», що перевернуть життя мирного міста. «Пам'ятаю, що одного разу мене просто потягнуло додому, а на душі були якісь неясні тривоги», - ділиться спогадами Ольга. Мала батьківщина зустріла

привітно: дозволила активно влитися у життя села і навіть подарувала кохання – Оля зустріла свого майбутнього чоловіка Валерія. Разом вони придбали будиночок на березі річки Мокрі Яли, головної окраси села Комар.

«Початок повномасштабного вторгнення мене наче струхнув. Спокій та розмірене життя – це не про життя українця після лютого 2022 року», - розповідає Ольга. Саме з цього часу вона активізувалася як громадянка та соціально небайдужа особа. За власні кошти Ольга з чоловіком облаштували суспільний пляж – побудували кладку, змайстрували лежачки, поставили стіл та лавки. «Це було місце для релаксації, для психологічного розвантаження, для «зарядки», - так розповідає жінка про свій проєкт.

Іншою справою стало створення кількох груп у соцмережах для спілкування односельців, для допомоги один одному, для підтримки. Одна з цих груп «Комарська громада» стала дуже популярною. До групи додавалися всі мешканці громади – і ті, хто залишилися, і ті, хто поїхав за кордон або в інші області України, і ті, хто просто турбувалися про своїх родичів. Ольга є модератором та адміністратором групи й до цього моменту.

Ще до війни Ольга відкрила власну справу – кафе у с. Комар. Після початку вторгнення саме це кафе стало осередком для зустрічі всіх, хто бажав спілкуватися. Задля допомоги односельцям, Ольга співпрацювала з різними

волонтерами й неодноразово у її заклад привозили гуманітарну допомогу – корм для тваринок, дитячі іграшки, посуд, одяг, книги. Кілька разів приїжджали психологи задля підтримки дітей, які мешкали у Комарській громаді. Для школярів Ольга організовувала невеличкі свята доки дозволяла безпекова ситуація.

Останні два роки стали для жінки визначальними, адже вона почала реалізовуватися ще й як матір. «Нашу донечку Даринку ми з чоловіком знали давно, все ж таки жили у одному селі. Дівчинка з дуже складною долею, але невичерпаним оптимізмом, вона не могла не привертати до себе уваги...», - так згадує Ольга. Дарина дійсно перенесла багато. І ні, її ніхто не кидав напризволяще, її родина не була неблагонадійною. Її любили. Але у 5 років мама раптово померла, а у 9 років помер дідусь, який опікав її і для кого вона була цілим світом. Дівчинка тяжко перенесла втрату діда, якого завжди називала «татом». Після його смерті стало питання подальшої долі дівчинки. «Нам запропонували взяти Дарину під опіку, – згадує Ольга, - і ми одразу погодилися. Так доля поєднала нас у сім'ю». Було багато людей, хто відмовляв подружжя від цього кроку. «Ми не вагалися. Розуміли, що буде складно. Але була і впевненість, що кожна дитина повинна жити у родині!», - емоційно підкреслює Ольга. Під опікою подружжя Даринка поступово оговталася від втрати та болю, розквітла, немов маленька українська квіточка, полюбила рибалити. Розповідати про свою донечку Ольга може годинами: «Дарина — дуже ніжна, турботлива та емоційна. Вона з великою любов'ю ставиться до людей і тварин, завжди готова допомогти. Дуже творча, любить малювати. Для нас вона стала донькою, ніби завжди нею і була, а ми для неї — батьками, які завжди поруч. Вона – моє головне надбання у житті, жодна інша справа – проєкти, соцмережі, допомога – це для мене на другому місці. Дарина – на першому».

Ось така вона - жінка Донеччини.